

Arvesølge, der kun, idetmindste saavidt jeg skønner, vil være Holsteen-Gottorperne til Gavn.

Premierministeren: I Anledning af hvad den sidste ærede Taler har anført, maa jeg gjøre nogle faa Bemærkninger. Den ærede Taler har erklæret, at det var klart, at Londontractaten kun handler om een Ting, nemlig om den glücksborgske Linies Thronfølge, og at den ikke med et eneste Ord paa nogen Maade berører Kongelovens Arvesølges Ophævelse. Jeg skulde ønske, at den ærede Rigsdagsmand vilde gjøre det ret klart for sig selv, at han ingenslunde er berettiget til at opstille sin Klarhed som et Postulat, der erkjendes af Alle; thi den erkjendes ikke af Alle (Hør!). Det er ikke blot Ministeriet, som ikke erkjender den, men jeg troer ogsaa, der ere Mange her i Salen, der ikke erkjende den (A! A!). Jeg skulde tværtimod finde det meget forunderligt, om Tractaten, som udelukker den gvindelige Arvesølge, kan siges at vedligeholde og anerkjende Kongelovens Arvesølge, der netop skiller sig fra det i det Kongelige Budskab Foreslaaede derved, at den antager den gvindelige Arvesølge. Den ærede Rigsdagsmand har fremdeles pøneret et andet Postulat, det nemlig, at nu har Premierministeren selv erkjendt, at der er to forskjellige Forslag i det Kongelige Budskab. Det har Premierministeren ikke erkjendt; jeg sagde, at Stridens Ojenstand er den, at Budskabet nu her i Salen betegnes som indeholdende to Forslag. At Ministeriet har betegnet det som indeholdende to Forslag, er ikke Tilfældet, og jeg tilføiede, hvis jeg ikke feiler meget, netop i samme Aandedræt, at Ministeriet anseer de her betegnede tvende Dele af Budskabet for at være samtidige og med hinanden forbundne Ting, hvilket kan læses i det Kongelige Budskab, saa dertil behøves hverken Berigtigelser eller Forklaringer. Den ærede Taler har ligeledes

sagt, at, da nu det Kongelige Budskab eller den af ham antydede Deel deraf, som han betegner som en selvstændig Deel, men som det Kongelige Budskab ikke betegner som en selvstændig Deel, nemlig Ophævelsen af Kongelovens Arvesølge, slet ikke kan være Landet til Gavn, saa maa det være til Gavn eller Fordeel for Andre. Der er en stor Uklarhed hos den ærede Folkethingsmand, ifald han ligeledes anseer det for en Sandhed, der hverken kan modsiges eller er modsagt, at det, der er foreslaaet i det Kongelige Budskab, ikke kan være til Gavn for Landet; jo tilvisse kan det være til Gavn for Landet (Hør!), og det har jeg bestræbt mig for at forklare saagodt, jeg har kunnet. Jeg troer, at denne Tanke enten ved sin egen Sandhed eller ved mine Ord har fundet Indgang hos Mange; den har vel ikke fundet Indgang hos den ærede Folkethingsmand, men derfor er det dog ikke en klar Sandhed, at det ikke skulde være til Fordeel for Landet. Det er visse- lig heller ikke en klar Sandhed, at det, som den ærede Folkethingsmand sagde, saa maatte være til Fordeel for Andre, for dem, som han i en vis Forstand betegne som Fiender og Modstandere, de bestandige Modstandere, de historiske Modstandere af Kongelovens Arvesølge (Hør!) — de Andre end det nuværende kongelige Huus og de nuværende Beboere af dette Land, som det vil være til Fordeel for at have Kongelovens Arvesølge; det er vore Efterkommere og de efterfølgende Konger, der i sin Tid, naar, som Gud forbyde, Udsettelsen af den glücksborgske Linie skulde skee, ville have frie Hænder til at tage Beslutning med Folket og skaffe denne Beslutning europeisk Anerkjendelse, saa frie Hænder, som det kongelige Huus ikke har havt ved denne Leilighed, og som det muligt endnu mindre vilde faae i Fremtiden, hvis Kongelovens Arvesølge bibeholdes (Hør! Hør!).